

Arrest

nr. 334 917 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 november 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANDENHOVE, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij heeft onder een andere identiteit op 20 april 2006 een asielaanvraag ingediend. Op dat moment stelt zij een Russische onderdaan te zijn. Deze aanvraag wordt gedaan met haar toenmalige partner. Vermits beiden echter reeds eerder een dergelijke aanvraag indienden in Frankrijk werden zij niet toegestaan deze procedure in België verder te zetten en werd er ten aanzien van beiden op 3 juli 2006 een bijlage 26*quater* met bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2 Op 8 januari 2007 dient verzoekende partij samen met haar gezin een regularisatieverzoek in op basis van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet. Op 8 april 2008 wordt dit verzoek onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verklaren (bijlage 13).

Op 14 juli 2008 diende het gezin een regularisatieverzoek op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd ingediend op basis van medische redenen van de toenmalige partner van verzoekende partij. Deze aanvraag werd op 16 januari 2009 onontvankelijk verklaard door verwerende partij met een bijlage 13, betekend op 2 februari 2009. Op 28 februari 2009 tekenden zij beroep aan bij de Raad. Op 9 maart 2009 werd de beslissing van 16 januari 2009 samen met de bijlage 13 ingetrokken door verwerende partij. Het beroep werd vervolgens bij arrest van 7 mei 2009 verworpen door de Raad.

Op 29 juni 2009 wordt betreffende de regularisatieaanvraag conform 9ter een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag onvankelijk verklaard wordt en zij in het bezit gesteld worden van een AI. Op 23 juli 2009 werden zij in het bezit gesteld van een AI, geldig tot 22 oktober 2009 en steeds verlengd tot 22 februari 2012.

1.3 Ondertussen diende het gezin op 15 december 2009 eveneens een verzoek om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9b^{is} van de Vreemdelingenwet in te Brasschaat. Hierbij legde verzoekende partij een Armeens paspoort voor en verklaarde hij de Armeense nationaliteit te hebben. Op 11 oktober 2010 werd deze aanvraag ongegrond verklaard door DVZ, betekend op 18 oktober 2010. Op 8 november 2010 tekenden zij ook tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 22 augustus 2012 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen door de Raad.

1.4 Op 18 januari 2012 werd hun regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van 14 juli 2008 ongegrond verklaard door verwerende partij met een bijlage 13 met een termijn van 30 dagen, betekend op 2 februari 2012.

1.5 Op 15 maart 2012 diende het gezin opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Op 13 juni 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door verwerende partij wegens het ontbreken van een nog geldig paspoort. Deze beslissing werd hen betekend op 14 juni 2012. Zij dienden reeds een nieuwe aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in op 14.08.2012. Deze aanvraag werd eveneens op 28 augustus 2012 onontvankelijk verklaard door verwerende partij met dezelfde motivatie als de voorgaande weigering. Deze beslissing ging gepaard met een bijlage 13 met een termijn van 30 dagen, en werd hen betekend op 6 september 2012.

1.6 Op 4 oktober 2012 dienden zij nogmaals een regularisatieverzoek op basis van medische redenen in. Deze was nog steeds gebaseerd op basis van medische redenen van de toenmalige partner van verzoekende partij. Op 29 oktober 2012 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door verwerende partij met een bijlage 13 (30 dagen), betekend op 15 november 2012.

1.7 Op 23 september 2013 vroeg verzoekende partij onder haar destijds gebruikte identiteit A. G. (...) een adreswijziging naar een ander adres te Brasschaat. Zij stond van ambtswege afgevoerd sedert 03.12.2012. Zij voegt zich bij een andere partner.

1.8 Op 17 oktober 2013 werd er een administratief verslag vreemdelingencontrole opgemaakt door de politie van Brasschaat voor verzoekende partij wegens illegaal verblijf. Hij was in het bezit van een Armeens paspoort, geldig tot 18 augustus 2008. Gezien er reeds een Sefor-procedure werd opgestart voor haar verkreeg zij een bijlage 13 *septies* (Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) en een bijlage 13 *sexies* met een inreisverbod van 3 jaar betekend op 17 oktober 2013. Vervolgens werd zij overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

Op 22 oktober 2013 vroeg zij asiel aan bij verwerende partij en dit vanuit het gesloten centrum te Merksplas onder de identiteitsgegevens: A. G. (...) ^o(...) te Hoktemberyan met de Armeense nationaliteit. Op 30 oktober 2013 werd haar een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats betekend en een bijlage 13 *quinquies* (bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker). Er werd nogmaals een terugnameverzoek overgemaakt aan de Franse autoriteiten, deze werd echter op 7 november 2013 geweigerd door Frankrijk.

1.9 Op 7 november 2013 deed verzoekende partij als dhr. A. G. (...) afstand van haar asielaanvraag en verklaarde zij zo snel mogelijk te willen terugkeren naar Armenië. Op 24 november 2013 werd verzoekende partij onder de identiteit A. G. (...) gerepatriëerd naar Armenië.

1.10 Op 23 juli 2020 wordt aan verzoekende partij gemeld dat zij ondanks het gegeven dat zij een visum heeft voor kort verblijf in Polen niet toegestaan kan worden te reizen naar België. Verzoekende partij had immers verzocht om in functie van haar kinderen te mogen reizen.

1.11 Op 14 april 2021 beslist verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9b^{is} van de Vreemdelingenwet niet in overweging te nemen vermits verzoekende partij niet aangetroffen kon worden op het door haar opgegeven adres.

1.12 Op 27 oktober 2021 bieden verzoekende partij en haar voorgenomen partner zich aan bij de bevoegde diensten van de Stad Antwerpen met het oog op het afleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning. Er wordt een onderzoek geopend naar een mogelijke schijnsamenwoning.

1.13 Op 22 februari 2022 wordt door het Openbaar Ministerie een positief advies gegeven voor de registratie van de wettelijke samenwoning. Tegelijkertijd bevestigt het Openbaar Ministerie dat verzoekende partij en de heer A. G. (...) één en dezelfde persoon zijn.

1.14 Op 22 juni 2022 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart en dit in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dan meer bepaald haar Belgische wettelijk geregistreerde partner.

Op 19 december 2022 weigert verwerende partij aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.15 Op 26 juni 2023 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart en dit in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dan meer bepaald haar Belgische wettelijk geregistreerde partner.

Op 14 december 2023 weigert de Stad Antwerpen aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) vermits verzoekende partij geen stukken voorbracht waaruit kon blijken dat zij aan de voorwaarden voldoet voor het verkrijgen van een verblijfsrecht.

1.16 Op 19 april 2024 dient verzoekende partij voor een derde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart en dit in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dan meer bepaald haar Belgische wettelijk geregistreerde partner.

Op 7 oktober 2024 weigert verwerende partij aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.04.2024 werd ingediend door:

Naam: Y. (...)

Voorna(a)m(en): G. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 26.06.1976

Geboorteplaats: Armavir

Identificatienummer in het Rijksregister: 0(...) Verblijvende te(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische echtgenote, de genaamde N.M. (...) (RR. (...)) overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: "1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbeijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen werden volgende documenten voorgelegd:

- *Individuele rekeningen op naam van de referentiepersoon van tewerkstelling bij 'Taberna NV'*

Uit bijkomend onderzoek, meer bepaald de databank van de RSZ, Dolsis, blijkt dat de voorgelegde tewerkstelling van de referentiepersoon werd stopgezet op 02.07.2024. De voorgelegde gegevens betreffende deze tewerkstelling zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van haar bestaansmiddelen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Aangezien betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren en er geen verdere gegevens betreffende de eventuele huidige bestaansmiddelen (uit tewerkstelling, uit uitkering, ...) van de referentiepersoon werden voorgelegd, heeft onze dienst geen afdoende zicht op het nettobedrag van de eventuele huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

1.17 Op 7 november 2024 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie, volgens de titel houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 24 november 2024 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 Er werd geen synthesesamenvatting neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 26 september 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij merkt in de titel van haar verzoekschrift op dat haar vordering ook een vordering tot schorsing inhoudt. Wat deze vordering inhoudt, geeft zij echter nergens behoudens deze loutere vermelding aan.

3.2 Allereerst herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing geen bevel inhoudt om het grondgebied te verlaten waardoor de Raad niet inziet welk belang verzoekende partij zou hebben bij een dergelijke vordering.

3.3 Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de Vreemdelingenwet kan de schorsing van de tenuitvoerlegging enkel dan worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Verzoekende partij merkt op dit vlak inderdaad niets op. Op welk nadeel zij zich in dit kader beroept, is bijgevolg niet bekend waardoor deze vordering in ieder geval niet-ontvankelijk is.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij werpt een enig middel op waarin zij de schending opwerpt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel.

Zij zet dit middel als volgt uit één:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van art. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen. Schending van het vertrouwensbeginsel.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet stelt:

§ 1. Als Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer en verblijf wordt beschouwd: de Belg die, na een daadwerkelijk verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, terugkeert om zich op het grondgebied van het Rijk te vestigen.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, en de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2 van een Belg die gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer en verblijf, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in hoofdstuk I dan wel hoofdstuk Ibis, mits voldaan is aan de volgende voorwaarden: 1° het gezinsleven werd opgebouwd dan wel bestendigd tijdens het daadwerkelijke verblijf van de Belg en het familielid in een andere lidstaat van de Europese Unie; en

2° de familieleden begeleiden of vervoegen de Belg op het grondgebied van het Rijk; en

3° het gezinsleven werd niet beëindigd voor de binnenkomst van het familielid op het grondgebied van het Rijk dan wel voor de indiening van het verzoek om toekenning van een verblijfsrecht krachtens dit artikel.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke

integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem begeleiden of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het oud Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonde dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.

§ 4. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van een Belg, ook een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van de familieleden beoogd in § 2, wanneer niet meer is voldaan aan de voorwaarden voorzien in de voorgaande paragrafen. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot einde van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot beëindiging van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.]]

Vermelde bepalingen zijn strikt.

Relevant voor de rechtsvraag die voortvloeit uit de bestreden beslissing betreft volgend deel van art. 40ter:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Gedaagde is dus verplicht rekening te houden met alle vormen van bestaansmiddelen.

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, “want de nationaliteit is nauwelijks

doorslaggevend voor het welslagen van de integratie" (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443- 18, p. 11, 59 en 159-160).

Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, "Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt"; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11- 13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6). De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4).

De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn. Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt: "Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over: [...] c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)" (punt 72).

Gedaagde stelt in de motivering niet te kunnen afleiden wat de eventueel huidige bestaansmiddelen zijn en dus meent zij dan maar niet te moeten oordelen over de voorgelegde inkomsten.

Verzoeker meent dat zij dit wel moet doen zelfs wanneer zij geen actuele stukken voorlegt.

De jure weigert zij eigenlijk de stukken te beoordelen zoals ze voorliggen in het administratief dossier. Nochtans is het wel de bedoeling dat men in elk dossier een individueel onderzoek voert en een beoordeling maakt op basis van de stukken die men krijgt.

Dat de materiële motiveringsplicht geschonden werd en dat daardoor ook art. 40 ter van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

De beslissing dient te worden vernietigd."

4.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar middel de schending opwerpt van het vertrouwensbeginsel, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk waardoor inderdaad de schending van de materiële motiveringsplicht opgeworpen wordt.

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.5 Verzoekende partij diende op 19 april 2024 een aanvraag in om een verblijfskaart te bekomen. Zij beroept zich daarvoor op haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger en wijst daarbij in het bijzonder op haar band met haar Belgische wettelijk geregistreerde partner.

Volgens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden immers beschouwd als familieleden van een Unieburger:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Om echter tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden, dient verzoekende partij te bewijzen dat de Belgische referentiepersoon te bewijzen dat deze laatste:

“1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

4.6 De bestreden beslissing geeft aan dat verzoekende partij een aantal stukken in dit verband neerlegde, maar ook dat de arbeidsbetrekking van haar partner intussen tot een einde kwam, dat er geen bijkomende

gegevens neergelegd werden en dat er dan ook niet beoordeeld kan worden of de referentiepersoon beschikt over toereikende en regelmatige inkomsten zoals voorzien door de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt geoordeeld dat het maken van een behoefteanalyse niet nodig is.

4.7 Verzoekende partij meent, na een integraal citaat van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en een uitgebreid volledig theoretisch betoog, dat verwerende partij in ieder geval haar neergelegde stukken dient te beoordelen ook als er sprake is van stukken die niet actueel zouden zijn. Verwerende partij zou de stukken weigeren te beoordelen.

4.8 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

4.9 Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekende partij betwist dat haar wettelijk geregistreerde partner sedert 2 juli 2024 niet meer tewerkgesteld is. Alleszins blijkt dit gegeven duidelijk uit de stukken van het administratief dossier en bijgevolg uit de stukken waar verwerende partij kennis van had bij het nemen van haar beslissing.

Verzoekende partij klaagt er zich over dat verwerende partij de door haar in ieder geval wel neergelegde stukken niet zou willen beoordelen.

Deze bewering blijkt echter niet uit de bestreden beslissing. Er werd immers wel een beoordeling gemaakt ten aanzien van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Daarbij is de beëindiging van de arbeidsbetrekking immers een essentieel element.

De Raad stelt zich ook de vraag naar het belang van verzoekende partij om een dergelijk argument op te werpen. Immers zelfs in de hypothese dat verwerende partij deze inkomsten als toereikend zou kunnen beoordelen, *quod non*, zouden deze inkomsten nog steeds niet kunnen gelden als stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en dit inderdaad gelet op hetzelfde einde van de arbeidsbetrekking. Zelfs in die hypothese zou verzoekende partij nog altijd niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien door de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijk betoog en dit des te meer daar zij er zich klaarblijkelijk niet om bekommerd heeft om haar aanvraag tijdig te actualiseren.

4.10 Het gebrek aan medewerking van verzoekende partij heeft er daarbij desgevallend aan in de weg gestaan dat de verwerende partij haar wettelijke verplichtingen en deze die voortvloeien uit de naleving van de algemene beginselen van bestuur en de algemene rechtsbeginselen waarop verzoekende partij zich op heden meent te kunnen steunen, zou kunnen nakomen.

4.11 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het middel is bijgevolg ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------